

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku A. R.
przy uczestnictwie M. K.
o podział majątku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 czerwca 2019 r., sygn. akt XXVII Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika M.K. na rzecz wnioskodawcy A.R. kwotę 5417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika M. K. wniesioną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 czerwca 2019 r. (sygn. akt XXVII Ca (...)) Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie, co wymaga podkreślenia, Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

W skardze kasacyjnej uczestnik M. K. oparł wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadniając wniosek uczestnik odwołał się do zarzucanego w ramach powołanych podstaw skargi rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy w W. przepisów prawa i stwierdził, że stanowi to uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jako oczywiście uzasadnionej. Uczestnik stwierdził, że „Sąd Okręgowy dokonał bowiem jaskrawych błędów w zakresie określenia składników majątku wspólnego - w oderwaniu od logicznego myślenia, zasad matematyki oraz dowodów zgromadzonych w sprawie, zaś argumentacja wskazana w skardze potwierdza to bez dalszej „głębszej analizy prawnej.”

Odnosząc się do powołanej przez uczestnika przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy stwierdzić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniono, że aby skarga kasacyjna mogła zostać uznana za oczywiście uzasadnioną, nie wystarczy tylko wskazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa, lecz należy także wykazać, że doszło do takiego właśnie naruszenia - oczywistego i widocznego *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej oraz wynikającej już z treści skargi (por. np. postanowienia z dnia 4 lipca 2019 r., V CSK 80/19, niepubl., z dnia 29 marca 2019 r., V CSK

321/18, niepubl., z dnia 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. obejmuje przy tym jedynie uchybienia przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, które polegają w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Jak zauważył Sąd Najwyższy, do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.).

Powyższych wymagań nie spełnił skarżący. Przedstawione przez uczestnika argumenty nie wskazują bowiem, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Zarzuty naruszenia prawa materialnego podniesione w skardze kasacyjnej, opierają się bowiem w istocie nie niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym kwestionowaniu przez skarżącego oceny dowodów i dokonanych na tej podstawie przez Sądy *meriti* ustaleń faktycznych (art. 398³ § 3 k.p.c.). Natomiast w odniesieniu do podniesionego w skardze zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. wskazać należy, iż uchybienie temu przepisowi przez sąd drugiej instancji może stanowić skuteczną podstawę skargi kasacyjnej tylko wtedy, gdy uchybienia temu przepisowi są tego rodzaju, że uniemożliwia to przeprowadzenie skutecznej kontroli kasacyjnej, czego skarżący nie wykazał. Poza tym zarzut został sformułowany wadliwie bez powiązania naruszenia tego przepisu stosowanego przez sąd drugiej instancji w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Na wniosek złożony przez wnioskodawczynię w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w związku z przepisami § 2 pkt 7 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 8, § 10 ust. 2 pkt 2 i § 15 ust. 1-2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).